

Βραζιλία

σκαρφαλώνοντας
μεγάλες ορθοπλαγιές

1

2

Όταν ο Χριστόφορος Κουινιάκης, αναρριχητής, πρότεινε στις ΚΟΡΦΕΣ τη δημοσίευση ενός ταξιδιωτικού άρθρου του με περιγραφές από αναρριχήσεις του σε μεγάλες ορθοπλαγιές στη Βραζιλία, χαρήκαμε στη σκέψη της δημοσίευσης ενός τόσο ενδιαφέροντος κειμένου από την εξωτική αυτή χώρα και δεχτήκαμε την πρότασή του με χαρά, που όμως μετατράπηκε σε ... τρόμο, όταν μας ήρθε το άρθρο σε 22 πυκνογραμμένες σελίδες, συνοδευόμενο από 25 φωτογραφίες!...

Ευτυχώς μας καθυσάχασε η συνοδευτική σημείωση του κυρίου Κουινιάκη "Φυσικά γνωρίζω ότι δε μπορεί να μπει αυτούσιο όλο το άρθρο στο περιοδικό ... και σας αφήνω εν λευκώ να επιλέξετε όποια σημεία θέλετε". Νέος τρόμος... Τι να κάψεις και τι να αφήσεις χωρίς να προδώσεις το ύφος του συγγραφέα, όταν μάλιστα η εξιστόρηση των γεγονότων είναι σε ημερολογιακή μορφή; Τέλος πάντων, κάναμε το σταυρό μας, πήραμε μια βαθειά ανάσα και ενσκήψαμε στις 22 σελίδες και τις 25 φωτογραφίες, για να βγάλουμε το παρακάτω κείμενο, που ευχόμαστε να μην πικράνει τον κύριο Κουινιάκη και απογοητεύσει τους αναγνώστες ...

Ας το ελπίσουμε... Καλή ανάγνωση.

Κείμενο - φωτογραφίες: ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΥΝΙΑΚΗΣ

4 | Τον Φεβρουάριο του 2013 όταν μού τηλεφώνησε ο Δημήτρης Τιτόπουλος, ο σχοινοσύντροφός μου, που δεν μπορεί να καθίσει ήσυχα και κάθε χρόνο ψάχνει τον πλανήτη να βρει σε ποιους τοίχους θα σκαρφαλώσει και όταν λέμε τοίχους μιλάμε για μεγάλους τοίχους (big wall climbing). Το κακό είναι ότι όταν αυτός δεν ησυχάζει, βάζοντας τέτοιους στόχους, συνήθως χάνω και εγώ την ησυχία μου.

«Βρήκα κάτι μεγάλους γρανιτένιους τοίχους», μου είπε από το τηλέφωνο.

«Μπορείς να μου πεις πού βρίσκονται αυτοί οι τοίχοι».

«Βρίσκονται λίγο μακριά. Στη ... Βραζιλία κοντά στο Ρίο ντε Τζανέιρο».

Σκέφτηκα ότι μου δίνεται μια μοναδική ευκαιρία να επισκεφθώ την περιβόητη πρώην πρωτεύουσα της Βραζιλίας των 6.000.000 κατοίκων, το Ρίο ντε Τζανέιρο, που στα Πορτογαλικά σημαίνει "Ποταμός του Ιανουαρίου". Επιπλέον, θέτοντας ως στόχο να αναρριχηθώ σε μια μεγάλη ορθοπλαγιά, αυτό θα αποτελούσε το ιδανικό κίνητρο για να ξεκινήσω πάλι την αναρρίχηση, την οποία είχα παρατήσει σχεδόν εδώ και 2 χρόνια.

«Είσαι ακόμη στο τηλέφωνο»;, η φωνή του Δημήτρη με έβγαλε από τις σκέψεις μου.

«Ναι», του είπα.

«Λοιπόν τι αποφάσεις;», με ρώτησε.

«Πήγαινε να κλείσεις τα εισιτήρια και πες μου την ημερομηνία που φεύγουμε», του απάντησα.

Τα εισιτήρια κλείστηκαν για τις 11 Ιουλίου, με ενδιάμεσους σταθμούς το Λονδίνο και τη Νέα Υόρκη και όχι απευθείας από την Ευρώπη για το Ρίο ντε Τζανέιρο, πετυχαίνοντας έτσι μια αρκετά πιο φθηνή τιμή.

14 Ιουλίου

Μετά από τρεις ημέρες ταξίδι με διάφορες καθυστερήσεις στο αεροδρόμιο Heathrow του Λονδίνου και στο JFK της Νέας Υόρκης, φθάσαμε στο Ρίο στις 9:30 π.μ., τοπική ώρα. Η πρώτη μας δουλειά ήταν να κάναμε κάποια τηλεφωνήματα στην Ελλάδα. Το επό-

μενο βήμα, ήταν να πάμε από το αεροδρόμιο στον κεντρικό σταθμό υπεραστικών λεωφορείων μέσα στην πόλη του Ρίο.

Φθάνοντας στο σταθμό των λεωφορείων, έπρεπε να δούμε πώς θα μεταβαίναμε σε μια ορεινή περιοχή, περίπου 200 χιλιόμετρα μακριά από το Ρίο, όπου βρίσκονται οι ορθοπλαγιές που θέλαμε να αναρριχηθούμε. Στην περιοχή αυτή δεσπόζουν τρία μεγάλα γρανιτένια βράχια συγκροτήματα, τα Tres Picos (τρεις κορυφές), με το ψηλότερο από αυτά να φθάνει στα 2.316 μ. υψόμετρο. Δίπλα από τα Tres Picos βρίσκεται ένα ακόμη μεγάλο γρανιτένιο συγκρότημα, το Capacete (κράνος), στο οποίο επίσης θέλαμε να αναρριχηθούμε. Σε όλη την περιοχή υπάρχουν πάνω από εκατό αναρριχητικές διαδρομές, των οποίων το ανάπτυγμα, ποικίλλει από 50 μέχρι 800 μέτρα.

Γνωρίζαμε ότι η κοντινότερη πόλη στην περιοχή Tres Picos είναι το Nova Friburgo, μια μεγάλη πόλη με 180.000 περίπου κατοίκους 136 χιλιόμετρα μακριά από το Ρίο και έχει υψόμετρο 846 μ. Αμέσως, βγάλαμε εισιτήρια και φορτώσαμε τους σάκους στο λεωφορείο.

Σε όλη τη διαδρομή παρατηρούσαμε την οργιώδη βλάστηση που επικρατούσε γύρω μας. Αρχίσαμε τότε

να αναρωτιόμαστε, αν εδώ η βλάστηση είναι τόσο πυκνή, πώς θα είναι μέσα στον Αμαζόνιο...

Φθάνοντας στο Nova Friburgo, μετά από 25-3 ώρες ταξίδι, ένας ηλικιωμένος που γνωρίσαμε στο σταθμό προσφέρθηκε να μας βοηθήσει να βρούμε ένα ξενοδοχείο. Φορτώσαμε τα πράγματα στο αμάξι του και μας πήγε σε ένα καλό ξενοδοχείο, στο Dominguez Plaza. Επιτέλους, θα μπορούσαμε να πλυθούμε και να κοιμηθούμε μετά από τρεις ημέρες αιψνίας στα αεροδρόμια.

1. Τραβερσάροντας στη 2η σχοινιά της K2, με φόντο το Ρίο.

2. Τα friends, αντίθετα από τα καρύδια, ήταν αρκετά χρήσιμα.

3. Ανεβαίνοντας προς την κατασκήνωση.

4. Το Sitio das Aquas.

15 Ιουλίου

Σήμερα, μετά από ένα καλό πρωινό στο ξενοδοχείο, αρχίζουμε να ψάχνουμε πώς θα πάμε στο Sitio das Aquas.

Το Sitio das Aquas είναι μια ιδιόκτητη έκταση, σε ορεινή περιοχή δίπλα από ένα ποτάμι, αρκετά κοντά στα βράχια συγκροτήματα που θέλουμε να αναρριχηθούμε. Η έκταση αυτή ανήκει σε έναν Ιταλο-Βραζιλιάνο αναρριχητή τον Sergio Tartari, ο οποίος έχει φτιάξει το σπίτι του εκεί και μερικά καταλύματα που τα λειτουργεί σαν καταφύγιο για τους ορειβάτες - αναρριχητές. Με τον Sergio Tartari είχαμε μιλήσει μέσω e-mail από την Ελλάδα και μας είχε στείλει τους αναρριχητικούς οδηγούς της περιοχής, τους οποίους είχε εκδώσει ο ίδιος.

Το πρόβλημα ήταν πώς θα πηγαίναμε στο Sitio das Aquas. Κοιτώντας τους αναρριχητικούς οδηγούς του Sergio είδαμε ότι υπήρχαν τρία τηλέφωνα που αφορούσαν το Sitio das Aquas. Προσπάθησα με τη βοήθεια του ξενοδόχου να τηλεφωνήσω, για να μάθω πώς μπορεί να πάει κάποιος εκεί. Στα πρώτα δύο τηλέφωνα δεν απάντησε κανείς, στο τρίτο μια γυναίκαί φωνή απάντησε. Με τα σπαστά της Αγγλικά κατάλαβα ότι ήταν η γυναίκα του Sergio, μια Βραζιλιάνο-Λιβανέζα, που την έλεγαν Hosani. Μετά από μια οριακή συζήτηση που είχα με τα μέτρια Αγγλικά της, κατάφερα να συνεννοηθούμε. Θα ερχότανε η ίδια να μας πάρει με το αμάξι της. Αυτό ήταν η καλύτερη λύση για εμάς. Πράγματι, γύρω στις τρεις το μεσημέρι εμφανίστηκε στο ξενοδοχείο με ένα Φιατάκι. Φορτώσαμε τα πράγματά μας στο αμάξι, περάσαμε και από ένα Σούπερ Μάρκετ για να πάρουμε κάποιες προμήθειες και αναχωρήσαμε για το Sitio das Aquas.

Μετά από δύο ώρες οδήγηση, φθάσαμε στο Sitio das Aquas, όπου ο Sergio μάς καλοδέχτηκε και αμέσως μας ξενάγησε στους χώρους του. Από τα πρώτα πράγματα που μας έδειξε ήταν ο χώρος στον οποίο παράγει δικιά του ... μπίρα!

Αργότερα, καθώς άρχιζε να σκοτεινιάζει, κοιτώντας τον έναστρο ουρανό, σκεφτόμουν πόσο όμορφο και ήσυχο είναι το μέρος που βρισκόμαστε, ανάμεσα στα καταπράσινα βουνά και στους μεγάλους γρανιτένιους τοίχους και τι διαφορά υπάρχει με τις φαβέλες του Ρίο.

16 Ιουλίου

Σήμερα σκοπός μας ήταν να ανέβουμε σε μια κατασκήνωση, η οποία βρίσκεται μέσα στο Εθνικό πάρκο Vale dos Deuses, σε υψόμετρο περίπου 1800 μ.

Αφήσαμε τους υπνόσακκους και κάποια ρούχα και φορτωθήκαμε τα αναρριχητικά υλικά, κάποια φαγητά και το αντίσκηνο. Σκεφτόμαστε να ανέβουμε σήμερα στο σημείο της κατασκήνωσης, να στήσουμε το αντίσκηνο, να αφήσουμε τα αναρριχητικά υλικά και τα φαγητά και να επιστρέψουμε στο Sitio das Aquas.

Προχωρώντας προς τα επάνω, το μονοπάτι περνάει μέσα από οργιώδη βλάστηση όπου τα αμέτρητα δένδρα και φυτά έκρυσαν σε πολλά σημεία εντελώς τον ήλιο. Η βιοποικιλότητα ήταν στο μεγαλείο της.

Γύρω στις 2 το μεσημέρι, μετά από 2-2,5 ώρες πορεία, φθάσαμε στο χώρο της κατασκήνωσης, ο οποίος όπως προαναφέραμε βρισκόταν μέσα στο εθνικό πάρκο Vale dos Deuses, και ήταν ένας καλά οργανωμένος χώρος που διέθετε τουαλέτες, μια κουζίνα και μια μικρή αποθήκη.

Γρήγορα στήσαμε το αντίσκηνο, βάλαμε τα αναρριχητικά υλικά και κάποια φαγητά μέσα σε αυτό και βαλθήκαμε να χαζεύουμε δυο ξεχωριστούς γρανιτένιους τοίχους πάνω από την κατασκήνωση. Ο ένας ήταν ο CAPACETE, ακριβώς μπροστά μας, με ανάπτυγμα 450 μ και ο άλλος ο PICO MAIOR, πιο αριστερά και λίγο μακρύτερα, με ανάπτυγμα 850 μ.

8

9

5, 8. Tres Picos - Capacete.

6. Η διαδρομή Cerj στο βράχινο συγκρότημα Capacete.

7. Αναρριχητές στην κατασκήνωση.

9. Ραπέλ στην Capacete.

Λίγο αργότερα, ξεκινήσαμε να κατεβαίνουμε. Γνωρίζαμε ότι γύρω στις 5:30 μμ. σκοτεινιάζει και προτιμούσαμε μέχρι τότε να έχουμε επιστρέψει στο Sitio das Aquas, από το να μας βρει η νύχτα μέσα στην τροπική βλάστηση.

17 Ιουλίου

Σήμερα η ημέρα είναι ηλιόλουστη. Μετά από το καθιερωμένο πρωινό, ξεκινήσαμε για δεύτερη φορά να ανεβούμε στην κατασκήνωση, κουβαλώντας αυτή τη φορά τους υπνόσκαους μας και κάποια ρούχα. Γνωρίζοντας τώρα το μονοπάτι και με πιο ελαφριά σακίδια ανεβήκαμε αρκετά πιο γρήγορα στην κατασκήνωση.

Φτάνοντας, τακτοποιήσαμε γρήγορα τα πράγματα στο αντίσκηνο και αποφασίσαμε να βρούμε την αρχή της διαδρομής Cerj, η οποία είναι μια κλασσική διαδρομή στο βράχινο γρανιτένιο συγκρότημα CAPACETE. Η διαδρομή Cerj έχει ανάπτυγμα 400 μ., μέσης δυσκολίας 5 με 5+, τοπικά 6- (βαθμολογία UIAA) και με μια σχοινιά A1 ή A0 και 7+.

Αποφασίσαμε επίσης να προσπαθήσουμε να αναρριχηθούμε σήμερα την 1η σχοινιά, να σταθεροποιήσουμε τα σχοινιά, να κατέβουμε με ραπέλ και να συνεχίσουμε την επόμενη ημέρα. Ο λόγος για αυτό, ήταν για να πάρουμε μια ιδέα για το ανάγλυφο του βράχου και να δούμε τι στυλ αναρρίχησης πρέπει να ακολουθήσουμε για να αναρριχηθούμε σε αυτές τις ορθοπλαγιές της Βραζιλίας.

Τελικά, μια διαδρομή 20 λεπτών μας πήρε περίπου 2 ώρες για να βρούμε την αρχή της διαδρομής. Γρήγορα φορέσαμε τα μποντριέ μας και ο Δημήτρης οδήγησε την 1η σχοινιά. Λίγο αργότερα τον άκουσα να φωνάζει "ρελέ" και ξεκίνησα και εγώ να σκαρφαλώνω. Φθάνοντας στο ρελέ, σταθεροποιήσαμε τα σχοινιά και κατεβήκαμε γρήγορα στη βάση της διαδρομής. Καθώς επιστρέψαμε στην κατασκήνωση, κινούμενοι μέσα στην τροπική βλάστηση, άκουγα το Δημήτρη να μου λέει συνέχεια: "Είδες πού σε φέρνω; Στα καλύτερα σε φέρνω." Προς στιγμήν πήγα να του απαντήσω, αλλά σκέφτηκα ότι καλύτερα είναι να κρατήσω μέσα μου αυτό που σκέφτομαι.

18 Ιουλίου

Το πρωί, αν και η ημέρα ήταν θαυμάσια, εγώ ξύπνησα σε οικτρή κατάσταση. Όλο το βράδυ σχεδόν δεν κοιμήθηκα καθόλου καθώς με ταλαιπωρούσε ένα πόνος στους μύες και μια διάρροια. Το σώμα με πονούσε και αισθανόμουν αδυναμία.

Το απόγευμα ήμουν καλύτερα και όταν έφαγα ρύζι λαπά, αισθάνθηκα να παίρνω δυνάμεις. Το βραδάκι πήρα ένα-δύο δερμα και ευχήθηκα το πρωί να είμαι καλά.

19 Ιουλίου

Το πρωί, ανακοίνωσα στον Τάκη τα ευχάριστα νέα. "Αισθάνομαι θαυμάσια" του είπα, "πάμε να σκαρφαλώσουμε τη διαδρομή". Είδα να φεύγει η αγωνία από το πρόσωπό του και γρήγορα βάλθηκε να φτιάχνει ένα πρωινό με μέλι. Λίγο αργότερα περπατούσαμε προς το σημείο που είχαμε σταθεροποιήσει τα σχοινιά. Γνωρίζοντας τώρα το μονοπάτι, δεν αργήσαμε να το φθάσουμε. Δεθήκαμε και ξεκινήσαμε την αναρρίχηση της διαδρομής.

Οι δύο πρώτες σχοινιές ήταν εύκολες και δεν μας καθυστέρησαν καθόλου. Οι τριβές στο γρανίτη ήταν φανταστικές. Ωστόσο, μετά την 3η σχοινιά αισθανθήκαμε αυτό που μας είχαμε προειδοποιήσει, ότι εδώ θα αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα εύρεσης της διαδρομής (route finding).

Αυτό συμβαίνει γιατί οι διαδρομές είναι πολύ αραιά ασφαλισμένες με μόνιμες ασφάλειες (οι μόνιμες ασφάλειες είναι παρόμοιες σαν αυτές των Μετέωρων). Σε πολλά σημεία, σχεδόν ήταν αδύνατον να δεις την επόμενη ασφάλεια και έπρεπε να φανταστείς προς τα πού πηγαίνει η διαδρομή, επάνω στον απέραντο γρανιτένιο τοίχο. Αλλά ακόμη και αν την έβλεπες, είχες να αντιμετωπίσεις και άλλο πρόβλημα. Μέχρι να φτάσεις τη μόνιμη ασφάλεια, δύσκολα έβρισκες σημεία να τοποθετήσεις δικές σου ασφάλειες και έτσι έπρεπε να σκαρφαλώνεις μεγάλα και πολλά κομμάτια χωρίς ασφάλεια δηλ., υπήρχαν αρκετά runouts.

Αυτό που μας έκανε εντύπωση, ήταν ότι σε αυτά τα βράχια τα καρυδάκια ήταν άχρηστα. Στις διαδρομές που κάναμε δεν χρησιμοποιήσαμε ούτε ένα. Αντίθετα, τα friends και ειδικά αυτά του μεσαίου μεγέθους, τα τοποθετούσαμε σε αρκετά σημεία. Αυτό μου θύμισε και λίγο τα Μετέωρα.

Σκαρφαλώνοντας εναλλάξ επικεφαλής, φθάσαμε στην 10η σχοινιά. Στη σχοινιά αυτή, υπάρχει ένα κομμάτι τεχνητό A1 και η αναρρίχηση γίνεται πάνω σε μόνιμες ασφάλειες. Ο Τάκης μπήκε μπροστά και σε λίγο τον άκουσα να αγχώνεται. Τον ρώτησα «τι συμβαίνει». Μου απάντησε: «θα καταλάβεις όταν έλθεις να δεις πάνω σε τις μόνιμες ασφάλειες στηρίζομαι». Πράγματι σε λίγο κατάλαβα το άγχος του. Οι ασφάλειες αυτές ήταν κάτι μικρές βίδες των 6mm, κατάμαυρες από τη σκουριά, με κάτι πλακέτες οι οποίες κουνιόνταν. Παρατηρώντας το βαθμό της οξειδωσης στις μικρές αυτές βίδες θάλαγε κανείς ότι αυτές πρέπει να είχαν τοποθετηθεί εδώ από τον προηγούμενο αιώνα. Προσπαθώντας να μη βάζουμε όλο μας το βάρος επάνω σε αυτές, αλλά απλά να μας βοηθάνε λίγο, περπάσαμε το τεχνητό κομμάτι. Μετά τη σχοινιά αυτή, ακολουθούσαν άλλες δύο σχοινιές, σχετικά εύκολες αλλά με αρκετά μεγάλα runouts.

10

στην κατασκήνωση, μεθαύριο Τετάρτη 24 του μηνός, για να αναρριχηθούμε μαζί του τη διαδρομή Face Leste (ανατολική πλευρά) στο γρανιτένιο συγκρότημα PICO MAIOR. Η διαδρομή αυτή έχει ανάπτυγμα 750-800 μ., δυσκολίας από 5ου μέχρι 6ου βαθμού (βαθμολογία UIAA) και θεωρείται κλασική στο συγκρότημα.

Επιλέξαμε να πάμε μαζί με τον Sergio για τρεις λόγους: Πρώτον, ο Sergio καθώς ήξερε καλά την περιοχή θα μας οδηγούσε γρήγορα μέσα από το τροπικό δάσος μέχρι τη βάση της διαδρομής. Δεύτερον, γνωρίζοντας τη διαδρομή, θα μας την έδειχνε εύκολα επάνω στη μεγάλη γρανιτένια ορθοπλαγιά με τις αραιές ασφάλειες. Τρίτον, βγαίνοντας στην κορυφή, θα μας οδηγούσε γρήγορα στα σημεία rapέλ, για να κατέβουμε από το βράχο.

Αφού λοιπόν κλείσαμε με το Sergio το ραντεβού για τις 24 του μηνός, σε ένα συγκεκριμένο σημείο κοντά στα βράχια, ξεκινήσαμε να ανεβαίνουμε προς την κατασκήνωση.

23 Ιουλίου

Ενώ κοιμηθήκαμε χθες με έναν έναστρο ουρανό, το πρωί που ξυπνήσαμε μια ομίχλη κάλυπτε σχεδόν τα πάντα. Η κατασκήνωση μου θύμιζε σκηνικό από κινηματογραφική ταινία τρόμου.

Μην μπορώντας να κάνουμε τίποτε ιδιαίτερο σήμερα, αποφασίσαμε να ανεβούμε σε μια μικρή κορυφή, με το όνομα Dragao, η οποία απείχε περίπου μια ώρα πορεία από την κατασκήνωση.

Γύρω στις 12:30 μμ., είχαμε φτάσει στην κορυφή, στην οποία συναντήσαμε και άλλα τρία άτομα εκεί. Δυστυχώς όμως, λόγω της ομίχλης δεν μπορούσαμε να έχουμε καλή ορατότητα, χάνοντας έτσι τη θέα από εδώ πάνω.

Κατεβαίνοντας αργότερα στην κατασκήνωση, είδαμε δίπλα από το δικό μας αντίσκηνο να έχουν προστεθεί δύο ακόμη, ένα στο μέγεθος του δικού μας και ένα μικρότερο.

24 Ιουλίου

Σήμερα, ήταν η ημέρα που είχαμε κανονίσει με τον Sergio να αναρριχηθούμε τη διαδρομή Face Leste στο γρανιτένιο συγκρότημα PICO MAIOR, αλλά ήδη ξέραμε ότι αυτό αποκλειόταν. Ο λόγος: Όλο το βράδυ έβρεχε, ο καιρός ήταν αρκετά κλειστός και δεν έδειχνε σημάδια βελτίωσης. Έτσι, ανανεώσαμε το ραντεβού για δύο μέρες μετά δηλ., για την Παρασκευή 27 του μηνός, με την προϋπόθεση ο καιρός να έχει βελτιωθεί.

Κατόπιν τούτου, αποφασίσαμε να επισκεφθούμε ένα άλλο γρανιτένιο συγκρότημα το MORRO DOS CABRITOS, το οποίο βρίσκεται αρκετά χαμηλότερα από το σημείο της κατασκήνωσης και απέχει 2-25 ώρες πορεία. Αλλά κι εκεί σταθήκαμε άτυχτοι, διότι η χαμηλή νέφωση δε μάζ άφησε να κάνουμε οτιδήποτε. Κάποια στιγμή άνοιξε για λίγο ο καιρός και έτσι μας δόθηκε η ευκαιρία να φωτογραφήσουμε το συγκρότημα.

Λίγο αργότερα, πήραμε το δρόμο του γυρισμού προς την κατασκήνωση, ακολουθώντας λίγο διαφορετική πορεία από αυτή που ήλαμε, με σκοπό να περάσουμε δίπλα από δυο γραφικές ορεινές λιμνούλες. Τις λίμνες αυτές τις είχαμε προσέξει από ψηλά, κατά τη διάρκεια της αναρρίχησης στο CAPACETE, στις 19 του μηνός.

Αυτή η αλλαγή της πορείας, μας πρόσφερε ένα καλό θέαμα δίπλα από τις λιμνούλες, αλλά χρειάστηκε να περπατήσουμε μιάμιση ώρα παραπάνω.

Τελικά, γύρω στις 4:30 μμ., μετά από 7 ώρες πορεία, επιστρέψαμε στην κατασκήνωση αρκετά κουρασμένοι και βρεγμένοι. Το μόνο που μας ένοιαιζε εκείνη τη στιγ-

11

Η ώρα ήταν 3:30 μμ., όταν βγήκαμε κορυφή. Γνωρίζοντας ότι έχουμε ακόμη 2 ώρες ήλιο, έπρεπε να βιαστούμε να βρούμε το σημείο των rapέλ και να κατέβουμε μέσα από το τροπικό δάσος στην κατασκήνωση. Ευτυχώς, δε δυσκολευτήκαμε να το βρούμε, καθώς στην κορυφή υπήρχαν κάποια σημάδια με πέτρες (κούκοι), τα οποία σε οδηγούσαν στο σημείο κατάβασης.

Χρειάστηκαν μόνο τέσσερα rapέλ από το σημείο αυτό, για να φθάσουμε στη βάση του συγκροτήματος CAPACETE. Το μονοπάτι που οδηγούσε στην κατασκήνωση από τη βάση των rapέλ, ήταν καλά πατημένο και αρκετά εμφανές μέσα στο δάσος. Αυτό μας ανακούφισε από την αγωνία που είχαμε για το αν θα μπορούσαμε να το βρούμε εύκολα. Φθάνοντας στην κατασκήνωση, άρχιζε ήδη να νυχτώνει. Σωματικά, είμαστε αρκετά κουρασμένοι, αλλά μας κυρίευε ένα αίσθημα πληρότητας και ικανοποίησης που καταφέραμε την πρώτη αναρριχητική διαδρομή και μάλιστα μια διαδρομή 400 μ., εδώ στη Βραζιλία. Δεχόμενοι τα συγχαρητήρια από άλλους αναρριχητές της κατασκήνωσης, που εδώ οφείλω να ομολογήσω ότι οι Βραζιλιάνοι αναρριχητές ήταν πολύ φιλικό και εξυπηρετικό μαζί μας, αρχίσαμε να φτιάχνουμε το βραδινό μας φαγητό.

20 Ιουλίου

Το πρωί, όταν ξυπνήσαμε, ήταν όλα βρεγμένα από τη νεροποντή που διήρκεσε όλο το βράδυ. Το μεσημέρι ξεκινήσαμε να κατεβαίνουμε προς το Sitio das Aquas. Σκοπός μας ήταν να μείναμε μια με δύο ημέρες εκεί, μέχρι να στεγνώσουν τα βράχια και κατόπιν να ανεβαίνουμε πάλι στην κατασκήνωση στις 22 του μηνός, για να επιχειρήσουμε να αναρριχηθούμε στο συγκρότημα PICO MAIOR.

21 Ιουλίου

Σήμερα κατεβήκαμε, μαζί με τη γυναίκα του Sergio τη Hosani, στο χωριό Santa Cruz, για να κάνουμε κάποιες προμήθειες σε τρόφιμα. Το υπόλοιπο πρωινό το περάσαμε χαζεύοντας τον Sergio να κάνει bouldering σε κάτι μικρά βράχια δίπλα από το σπίτι του και να απολυμαίνει μερικά μπουκάλια για να εμψυλώσει την μπύρα του.

22 Ιουλίου

Ξυπνώντας το πρωί, αρχίσαμε να ετοιμάζουμε τα σακιδία μας για να αναχωρήσουμε για την κατασκήνωση, όπως το είχαμε προγραμματίσει από προχθές. Λίγο αργότερα, πίνοντας τοσί κατά τη διάρκεια του πρωινού μας, συνεννοηθήκαμε με τον Sergio να ανέβει και αυτός

μή ήταν να φάμε, να στεγνώσουμε και να ξεκουραστούμε. Λίγο αργότερα, καθισμένοι μέσα στην μικρή αποθηκούλα της κατασκήνωσης προσπαθήσαμε να στεγνώσουμε τα βρεγμένα μας παντελόνια. Ο Δημήτρης φτιάχνοντας ένα ρυζάκι με το γκαζιεράκι μας, κάτω από το φως του φακού κεφαλής, γύρισε και μου είπε πάλι την προσφιλή του ατάκα: «Είδες πού σε φέρνω; Στα καλύτερα σε φέρνω». Και πάλι εγώ προτίμησα να μην του απαντήσω.

25 Ιουλίου

Από το πρωί η βροχή δυνάμωνε και η χαμηλή νέφωση και η ομίχλη σκέπαζαν σχεδόν τα πάντα γύρω μας.

Το camping άρχισε να αδειάζει και το απόγευμα οι μόνοι κατασκηνωτές ήμασταν εμείς. Ευτυχώς, ένα ζευγάρι αναρριχητές, οι οποίοι δούλευαν στο πολιτειακό πάρκο που βρισκόταν η κατασκήνωση, μας κάλεσαν να μείνουμε το βράδυ σε ένα κατάλυμα-καταφύγιο στην είσοδο του πάρκου. Μας πρόσφεραν φαί και μας είπαν ότι μπορούμε να κοιμηθούμε εκεί το βράδυ, αποφεύγοντας έτσι το υγρό αντίκνη.

Εδώ θα ήθελα να τονίσω για μια ακόμη φορά, ότι όσους Βραζιλιάνους συναντήσαμε μέχρι τώρα, όλοι τους ήταν πολύ εξυτηρητικοί και φιλικοί μαζί μας.

26 Ιουλίου

Σήμερα είναι η δεύτερη φορά που αναβάλλεται η ανάβαση της διαδρομής Face Leste του PICO MAIOR, με τον Sergio. Αποφασίσαμε, λοιπόν, να κατέβω σήμερα στο Sitio das Aquas, να τον βρω και να κανονίσω μαζί του καινούργιο ραντεβού για αύριο.

Βρίσκοντας τον Sergio, τον ρώτησα αν η ανάβαση της διαδρομής θα μπορούσε να γίνει αύριο στις 27 του μηνός. Αυτός με διαβεβαίωσε ότι είναι δυνατόν να γίνει η ανάβαση. Μου είπε, ότι ο καιρός αύριο θα είναι λιγότερο βροχερός αλλά πιο κρύος, συνθήκες που επέτρεπαν να πραγματοποιηθεί η ανάβαση. Κανόνισα τότε να συναντηθούμε σε ένα συγκεκριμένο σημείο, κοντά στη διαδρομή, στις 6:30 π.μ. και αναχώρησα χωρίς καθυστέρηση. Φθάνοντας το μεσημέρι στην κατασκήνωση και ανακοινώνοντας τα νέα στον Τάκη, είδα να αναπτερόνεται το ηθικό του.

Το βράδυ άρχισε να ρίχνει μια πολύ ψιλή βροχή και μια χαμηλή νέφωση είχε καλύψει πάλι τα πάντα.

Αυτή τη φορά ήμασταν εντελώς μόνοι στην περιοχή. Αποφασίσαμε τότε να κοιμηθούμε μέσα στο μικρό χώρο της αποθήκης του camping, η οποία ήταν λίγο καλύτερη από το αντίκνη, αρκεί να εφραζες την πόρτα με σακούλες για να μην έμπαινε μέσα κρύος αέρας. Μπαίνοντας στους υπνόσακκους γύρισα και είπα στο Δημήτρη να μην τολμήσει και μου πει τη γνωστή του ατάκα, γιατί δεν θα μπορέσω να εγγυηθώ για τη σωματική του ακεραιότητα. Ευχηθήκαμε να ξυπνήσουμε το πρωί με ανοικτό καιρό και σβήσαμε τους φακούς κεφαλής.

27 Ιουλίου

Ξυπνήσαμε 5:00 π.μ. Το ψιλόβροχο είχε σταματήσει και από Ανατολικά ο ουρανός φαινόταν καθαρός. Ωστόσο η ομίχλη έκανε αισθητή την παρουσία της. Γρήγορα ετοιμάσαμε ένα πρωινό και φύγαμε για το σημείο συνάντησης με τον Sergio.

Όταν φθάσαμε εκεί, ο Sergio μας περίμενε. Με τον Sergio μπροστά να μας δείχνει το μονοπάτι μέσα στην τροπική πυκνή βλάστηση, φθάσαμε στη βάση της διαδρομής μετά από 50' πορείας. Η ώρα ήταν 7:30 π.μ. Αν και δεν έβρεχε καθόλου και ο ήλιος μας ζέσταινε, ήμασταν όλοι μούσκεμα από πάνω μέχρι κάτω, λόγω της με-

γάλης υγρασίας που είχαν τα φυτά. Φθάνοντας λοιπόν στη βάση της διαδρομής και κοιτώντας το βράχο, αποφασίσαμε να περιμένουμε μέχρι τις 8:30 π.μ. για να ξεκινήσουμε την αναρρίχηση. Ο βράχος ήταν ακόμη αρκετά υγρός και μικρά ρυάκια τρέχανε σε κάποια σημεία. Έτσι, θα περιμέναμε μέχρι ο ήλιος και ο αέρας να κάνουν το θαύμα τους.

Γύρω στις 8:30 π.μ. ο βράχος, στο μεγαλύτερο μέρος του, είχε στεγνώσει και ξεκινήσαμε την αναρρίχηση. Ο Sergio οδηγούσε γρήγορα τη διαδρομή, καθώς την ήξερε πολύ καλά, και έτσι προχωρούσαμε με ταχύτητα. Οι μόνιμες ασφάλειες που υπήρχαν στη διαδρομή ήταν μετρημένες, με αποτέλεσμα να αναγκάζομαστε να σκαρφωνόμαστε μεγάλα διαστήματα χωρίς ασφάλεια (μεγάλα runout). Ο Sergio για να κερδίζει χρόνο, σε κάποιες σχοινιές δεν έκανε ρελέ, αλλά τις ένωσε μεταξύ τους. Μάλιστα, την 6η, 7η και 8η σχοινιά τις σκαρφωνόμαστε παράλληλα, προχωρώντας και οι τρεις μαζί ταυτόχρονα, πετυχαίνοντας έτσι ταχύτατο χρόνο ανάβασης.

Σε κάποια σημεία του βράχου τρέχανε νερά, αλλά οι καλές τριβές του γρανίτη έσωζαν την κατάσταση.

Κάποια στιγμή φθάσαμε στην 10η σχοινιά. Η σχοινιά αυτή είναι μια στενή καμινάδα, την οποία την ανεβαίνεις με τριβές σφηνώνοντας το σώμα σου. Η 11η σχοινιά βγήκε χωρίς πρόβλημα, αν εξαιρέσουμε κάτι γλυμμένα φυτά. Φθάνοντας στην 12η σχοινιά, κοιτώντας προς τα επάνω βλέπουμε άλλη μια καμινάδα, όχι τόσο στενή σαν αυτή της 10ης σχοινιάς, αλλά με πιο λεία τοιχώματα και χωρίς καμμία ασφάλεια. Ανεβαίνοντας την καμινάδα αυτή, κάποια στιγμή φώναξα στον Sergio να φιξάρει ένα σχοινί με σκοπό να το χρησιμοποιήσω για να προωθηθώ πιο γρήγορα. Πλησιάζοντας προς το τέλος της διαδρομής μάς περίμεναν δύο σχοινιές με τεχνικά, τα οποία θα μπορούσαν πιθανότατα, κάποια από αυτά, να βγουν ελεύθερα. Το να προσπαθείς όμως να βγάλεις ελεύθερα όλα τα τεχνικά περάσματα σε τέτοιου είδους διαδρομές και μάλιστα όταν ο καιρός είναι άστατος, δεν θα έλεγα ότι είναι ιδιαίτερα σοφό και μάλλον θεωρείται πολυτέλεια.

Όταν φθάσαμε στην κορυφή το ρολόι έδειχνε 2:00 μ.μ. δηλ., χρειαστήκαμε περίπου 5,5 ώρες για να αναρριχηθούμε τη διαδρομή. Ο χρόνος αυτός, για μια διαδρομή 750-800 μ. και δεδομένου ότι είμαστε μια σχοινοσυντροφία τριών και όχι δυο ατόμων, δείχνει ότι πηγαίναμε γρήγορα. Αφού βγάλαμε τις απαραίτητες φωτογραφίες στην κορυφή, ο Sergio μάς οδήγησε στο σημείο που γινόταν η κατάβαση. Από εκεί θα έπρεπε να κάνουμε 8 ραπέλ, για να κατέβουμε στη βάση του Pico Maior.

Το πρώτο ραπέλ ήταν μικρό ενώ τα υπόλοιπα επτά ήταν σχεδόν όλο το μήκος των σχοινιών. Τα ραπέλ γίνονταν πάνω σε κάτι λείες πλάκες και καθώς δεν έβλεπες πού καταλήγουν, λόγω της πυκνής

10. Το Morro dos Cabritos, μέσα στα σύννεφα.

11. Περιμένοντας με τον Sergio να στεγνώσει ο βράχος.

12. Πλησιάζοντας την κορυφή της K2, με το Ρίο στο βάθος.

13. Σκαρφώνοντας τις πλάκες της K2.

νέφωσης που επικρατούσε, νόμιζες ότι όσο και να κατέβαινες δεν θα έβρισκες ποτέ το τέλος τους. Και σαν μην έφτανε η πυκνή νέφωση, ένας κρύος σφοδρός άνεμος μας συντρόφευε σε όλη την κατάβαση. Κοιτάω το Δημήτρη και του λέω «φαντάσου να ήσουνα στο Cerro Torre». Στο προτελευταίο ραπέλ φθάσαμε σε μια ράμπα. Ο Sergio ανέλαβε και πάλι να μας οδηγήσει μέσα από μια δαιδαλώδη διαδρομή, για να βρούμε το σημείο του τελευταίου ραπέλ.

Φθάνοντας κάποια στιγμή κάτω, κοιτάξαμε τον Sergio και του είπαμε ότι θα τον πληρώναμε για όλη τη σημερινή βοήθεια που μας έδωσε. Μάλιστα του χαρίσαμε και κάποια αναρριχητικά υλικά.

Λίγο αργότερα, καθώς κατευθυνόμαστε στο Sitio das Aquas, συζητούσαμε μαζί του για τις μύρες που φτιάχνει και αν κάποια μπουκάλια μάς περιμένουν.

28 Ιουλίου

Σήμερα ήταν ημέρα ξεκούρασης στο Sitio das Aquas. Ο καιρός, τώρα που ολοκληρώσαμε τις αναβάσεις εδώ στην περιοχή των Tres Picos, τι θα μπορούσε να ήταν: Μπορείτε να το μαντέψετε αν λάβετε υπόψη το νόμο του Μέρφου.

Λοιπόν, ο καιρός ήταν θαυμάσιος. Έπρεπε να φύγουμε εμείς από την περιοχή για να βελτιωθεί.

29 Ιουλίου

Η ημέρα επιστροφής στο Ρίο ήλθε. Η Hosani και ο Sergio θα κατέβαιναν σήμερα στην πόλη Nova Friburgo και μάς πρότειναν να κατεβάσουν και εμάς. Έτσι, φορτώσαμε τους σάκους μας στο Φιατάκι της Hosani και αποχαιρέτησαμε το Sitio das Aquas. Στο Nova Friburgo πήραμε το λεωφορείο των 12:30' και μετά από τρεις ώρες ταξίδι, κοιτώντας από τα παράθυρα καταλάβαμε ότι φθάνουμε στο Ρίο. Σε πολλά σημεία δεξιά και αριστερά του δρόμου αρχίσαμε να βλέπουμε τις φαβέλες. Η μίζερια που αναδύονταν από τις περιοχές των φαβέλων, η υπερβολική κίνηση στους δρόμους του Ρίο και η μυρωδιά από τα καυσαέρια που είχαμε ξεσηκώσει, μας έκαναν να αναπολούμε το ήσυχο και καθαρό περιβάλλον του Sitio das Aquas.

Φθάνοντας στον κεντρικό σταθμό λεωφορείων του Ρίο, κατευθυνθήκαμε σε ένα γραφείο ενοικίασης ταξί και δώσαμε μια διεύθυνση. Τη διεύθυνση αυτή μας την είχε δώσει ο Sergio και αφορούσε ένα Hostel, το Refugio

Hostel & Bistro. Μας είπε ότι το Hostel το έχει ένας φίλος του, ο Ricardo, αναρριχητής και αυτός, και βρίσκεται σε καλή περιοχή στο Ρίο. Πράγματι, το Refugio Hostel & Bistro είναι το πιο κατάλληλο μέρος να μείνει κάποιος στο Ρίο, και ιδιαίτερα αν είναι ορειβάτης-αναρριχητής. Είναι φιλικό, καθαρό και σε καλή περιοχή, με τους τοίχους να είναι διακοσμημένοι με ορειβατικά και αναρριχητικά υλικά. Εδώ μπορείς να βρεις όλα τα γνωστά ορειβατικά περιοδικά και να προπονηθείς στην αναρρίχηση, αφού διαθέτει και ... εσωτερική πίστα αναρρίχησης!

Μόλις φθάσαμε, ο Ricardo μάς περιέμενε. Ο Sergio του είχε ήδη τηλεφωνήσει και είχε μιλήσει για μάς. Μας φέρθηκε πολύ φιλικά λέγοντας ότι τους φίλους του Sergio τους θεωρεί και δικούς του φίλους. Αμέσως προσφέρθηκε να μας δώσει πληροφορίες για τις αναρριχητικές διαδρομές που βρίσκονται στους λόφους του Ρίο.

30 Ιουλίου

Σήμερα, ήταν η ημέρα ανάβασης της διαδρομής K2, μια αναρριχητική διαδρομή 150 μ., με βαθμό δυσκολίας 5 με 5+ και τοπικά 6- (βαθμολογία UIAA), η οποία βρίσκεται στο γνωστό σε όλο τον κόσμο βραχώδη λόφο Corcovado. Ο λόφος αυτός έχει ύψος 710 μ. και είναι πασίγνωστος γιατί στην κορυφή του δεσπόζει το περίφημο άγαλμα του Χριστού με τα απλωμένα χέρια του, σήμα κατατεθέν του Ρίο ντε Τζανέιρο. Το Cristo Redentor, όπως είναι γνωστό το άγαλμα, έχει ύψος 38 μ., και ψηφίστηκε σαν ένα από τα επτά θαύματα του μοντέρνου κόσμου.

Φορτώσαμε λοιπόν τα αναρριχητικά υλικά στα σακίδια και ξεκινήσαμε. Αρχικά πήραμε ένα ταξί για να μας πάει στο κάτω μέρος του λόφου, σε ένα μεγάλο χώρο στάθμευσης αυτοκινήτων και πούλμαν, από όπου ξεκινήσαμε με τα ... πόδια για να πάμε στη βάση της διαδρομής K2, με σκοπό να κάνουμε αναρρίχηση. Αρχικά ακολουθήσαμε τις ράγες του οδοντωτού, κατόπιν βγήκαμε στο δρόμο που ανέβαιναν τα πουλμανάκια, τον οποίο ακολουθήσαμε μέχρι να φτάσουμε σε μια απότομη στροφή και από εκεί μπήκαμε σε ένα μονοπάτι. Ακολουθώντας το μονοπάτι, κάποια στιγμή το χάσαμε για λίγο, εξαιτίας των πολυάριθμων και πυκνών δένδρων του λόφου, αλλά τελικά, γύρω στις 10:00 π.μ. φθάσαμε στη βάση της διαδρομής K2.

Τη στιγμή που είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε την αναρρίχηση, μια άλλη σχοινουστροφιά εμφανίστηκε

για να αναρριχηθεί και αυτή την ίδια διαδρομή. Την αφήσαμε να μπει μπροστά, με το σκεπτικό ότι έτσι θα μας διευκόλυνε να μη χρονοτριβούμε στην εύρεση της διαδρομής.

Η 1η σχοινιά ξεκινούσε με ένα δίδρο δυσκολίας 5+. Η 2η σχοινιά τραβερσάριζε για λίγο αριστερά με τριβές και ακολούθως συνέχιζε ευθεία επάνω. Στη 3η σχοινιά, αρχικά προχωρούσες, με ισορροπιστικές κινήσεις, για λίγο προς τα δεξιά και κατόπιν συνέχιζε και αυτή ευθεία επάνω. Η προτελευταία σχοινιά κινούνταν επάνω σε μια πλάκα δυσκολίας 6-, η οποία θύμιζε το ανάγλυφο των Μετεώρων. Γενικά, η διαδρομή K2 κινείται επάνω σε πλάκες και θυμίζει λίγο τα Μετέωρα.

Τέλος, η τελευταία σχοινιά ήταν εύκολη. Αυτή ελιόσταν ανάμεσα σε θάμνους και σε οδηγούσε κάτω από το άγαλμα του Χριστού και από ένα πλήθος τουριστών να σε κοιτάνε με απορία. Πολλοί από αυτούς μας ρωτούσαν από πού ήλθαμε, άλλοι ρωτούσαν από πού είμαστε και κάποιοι άλλοι χειροκροτούσαν. Κοιταχθήκαμε με τον Τάκη και αρχίσαμε να μαζεύουμε γρήγορα τα σχοινιά και τα αναρριχητικά υλικά και να τα τοποθετούμε όπως-όπως στα σακίδια μας, καθώς είχαμε γίνει θέαμα.

Τελειώνοντας, πήγαμε κάτω από το θεόρατο άγαλμα του Χριστού, το οποίο με ανοιχτά τα χέρια του, σου έδινε την αίσθηση ότι θα αγκαλιάσει όλο τον κόσμο και βγάλαμε μερικές αναμνηστικές φωτογραφίες.

Η θέα από εδώ πάνω ήταν μαγευτική. Κοιτώντας προς τη μεριά της θάλασσας, βλέπαμε τη φημισμένη παραλία της Copacabana. Λίγο πιο δυτικά βλέπαμε την επίσης φημισμένη παραλία της Ipanema, η οποία παρεμβάλλεται ανάμεσα από τη θάλασσα και από μια πανέμορφη λίμνη, την Lagoa Rodrigo de Freitas.

Πιο βόρεια, το βλέμμα μαγνητιζόταν από έναν άλλο καταπράσινο λόφο, το λόφο Sugarloaf. Γνωρίζαμε ότι και εκεί υπάρχουν αναρριχητικές διαδρομές, αλλά δυστυχώς δεν είχαμε πολύ χρόνο στη διάθεσή μας, για να αναρριχηθούμε στις διαδρομές αυτές.

Το βράδυ γυρίζοντας στο Hostel, μας ρωτήσανε πώς τα πήγαμε και μας ζητήσανε να αξιολογήσουμε τη διαδρομή. Τους απαντήσαμε ότι η K2 είναι μια αναρριχητική διαδρομή 5 αστεριών και αξίζει, για να μην πούμε επιβállεται, ο αναρριχητής που θα έλθει στο Ρίο να πάει να την σκαρφαλώσει.

31 Ιουλίου

Την τελευταία ημέρα του Ιουλίου, την αφιερώσαμε στον τουρισμό. Το πρωί επισκεφθήκαμε το λόφο Sugarloaf, ο οποίος βρίσκεται στην ειδυλλιακή περιοχή Urca. Η θέα από εδώ πάνω είναι αδύνατον να περιγραφεί. Όλο το Ρίο απλώνεται στα πόδια σου. Από εδώ κάποιος μπορεί να δει τον κόλπο Guanabara, τον οποίον οι πρώτοι Πορτογάλοι εξερευνητές, τον Ιανουάριο του 1502, θεώρησαν κατά λάθος ότι ήταν η είσοδος κάποιου ποταμού και του έδωσαν το όνομα Ρίο ντε Τζανέιρο (Ποταμός του Ιανουαρίου). Κοιτάζοντας δυτικά, μπορούσες να δεις το λόφο Corcovado, πάνω στον οποίο βρίσκεται το άγαλμα του Χριστού, ενώ προς τα νότια, έβλεπες την παραλία Copacabana.

Το απόγευμα επισκεφθήκαμε την περίφημη παραλία της Copacabana, μήκος τεσσάρων χιλιομέτρων. Περπατήσαμε κατά μήκος όλης της παραλίας, χρησιμοποιώντας ένα φαρδύ πεζοδρόμιο δίπλα στην αμμουδιά. Το πεζοδρόμιο αυτό είναι γνωστό για τη σχεδίασή του. Είναι φτιαγμένο σαν ψηφιδωτό από πέτρες δύο χρωμάτων, άσπρες και γκριζες, που παριστάνουν τα κύματα της θάλασσας. Στην παραλία βλέπεις ατελείωτα μικρά γήπεδα ποδοσφαίρου, βόλεϊ και τένις με αρκετό κόσμο να τα χρησιμοποιεί.

Στη συνέχεια, περπατήσαμε για λίγο στην επίσης γνωστή παραλία της Ipanema, η οποία έγινε γνωστή διεθνώς τη δεκαετία του '60, εξαιτίας ενός bossa nova τραγουδιού το "The girl from Ipanema", που τότε ήταν μεγάλη επιτυχία.

Υπολογίζω ότι σήμερα θα πρέπει να περπατήσαμε περίπου 8 χιλιόμετρα κατά μήκος των παραλιών του Ρίο.

1 Αυγούστου

Η πρώτη ημέρα του Αυγούστου είναι και η τελευταία ελεύθερη ημέρα μας στο Ρίο. Έτσι, όλο το πρωί το αφιερώσαμε στην αγορά δώρων για τους φίλους και τους δικούς μας. Επιστρέφοντας το βράδυ στο Refugio Hostel, μας περίμενε μια έκπληξη. Κόσμος ήταν μαζεμένος στον προαύλιο χώρο του Hostel. Πολλοί από αυτούς ήταν καθισμένοι σε τραπέζια πίνοντας ένα ποτό, ακούγοντας μουσική που ξεχυνόταν από το εσωτερικό του Hostel.

Αργότερα ο Ricardo μας εξήγησε ότι μια φορά την εβδομάδα το δουλεύει και σαν μπαράκι. Για αυτό και στο όνομά του υπάρχει η λέξη Bistro.

2 Αυγούστου

Παίρνοντας το τελευταίο μας πρωινό στο Hostel σκεφτόμαστε πώς πέρασε 20 ημέρες στη Βραζιλία. Ετοιμαζόμαστε να φύγουμε για το αεροδρόμιο, όταν τα παιδιά που δούλευαν στο Hostel, μας πρότειναν να κάνουμε μια τελευταία βόλτα στο Ρίο, μιας και είχαμε χρόνο στη διάθεσή μας.

Πράγματι, πραγματοποιώντας μια μικρή βόλτα στην περιοχή του Hostel, πέρασαν κάποιες ώρες χωρίς να το καταλάβουμε. Γυρνώντας το μεσημέρι στο Hostel, ευχαριστήσαμε όλους για τη θερμή φιλοξενία και βοήθεια που μας προσέφεραν και πριν τους αποχαιρετήσουμε, τους προτείναμε να έλθουν στην Ελλάδα για αναρρίχηση. Ο Ricardo, μας είπε ότι ήδη έχει επισκεφθεί την Κάλυμνο και σκέφτεται να ξαναέλθει.

Φθάνοντας στο αεροδρόμιο, είδαμε ότι η πτήση μας δεν είχε καθυστέρηση και έτσι στις 9:00 μ.μ. αναχωρήσαμε για το αεροδρόμιο JFK της Νέας Υόρκης. Η πτήση μας διήρκεσε περίπου 10 ώρες, από τις οποίες πάνω από 3 ώρες βρισκόμαστε πάνω από τη Βραζιλία. Από αυτό είναι εύκολο να φανταστεί κάποιος την έκταση της Βραζιλίας και του Αμαζονίου.

4 Αυγούστου

Η ώρα ήταν 5:30 μ.μ. όταν φθάσαμε στην Αθήνα. Μετά από 23 ημέρες, επιστρέψαμε στη ζέση της Αθήνας. Τη στιγμή που αποχαιρετιζόμαστε με το Δημήτρη, γυρνάει και μου λέει:

«Θυμάσαι τη διαδρομή "Το λουλούδι του Λωτού" στον Καναδά, που μας την είχε προτείνει ο Μπακάλης;»

«Τη θυμάμαι. Τι θέλεις να πεις;», τον ρώτησα.

«Θέλω να πω ότι ο επόμενος στόχος είναι αυτή η διαδρομή», μου απάντησε. «Μάλιστα για αυτή τη διαδρομή εκδήλωσε ενδιαφέρον και ο Sergio».

Τον κοίταξα για λίγο με απορία και μετά του είπα:

«Η διαδρομή είναι αρκετά δύσκολη βρίσκεται σε ένα περιβάλλον με αρκετά χαμηλές θερμοκρασίες και εμείς έχουμε γεράσει για τέτοιες διαδρομές. Και όσο γερνάς χάνεις τη δύναμή σου. Και όσο χάνεις τη δύναμή σου, αυξάνονται οι πιθανότητες αποτυχίας. Και αν αποτύχεις αυξάνονται οι πιθανότητες να χτυπήσεις. Αν χτυπήσεις, αργείς να γιατρευτείς. Και όταν αργείς να γιατρευτείς, ...».

«Σταμάτα» μου φώναξε δυνατά.

Έσκυψε να μαζέψει τα σακιδιά του και την ώρα που έφευγε, γύρισε αργά προς σε έμένα και μου είπε: «Όταν πάω με τον άλλον να κλείσω τα εισιτήρια για τον Καναδά θα σου τηλεφωνήσω».

Κοιτάζοντάς τον να απομακρύνεται σκέφτηκα ότι με αυτούς τους δύο, δε θα μπορέσω ποτέ να ηουχάσω!...

14. Στην κορυφή του Pico Maior.

15. Το Sugarloaf από το Morro da Urca.

Τα μόνα απόλυτα στεγανά κινητά στον κόσμο!

		Αντιπαρατετα Ελλόκλης
		Scolopax Engineers
		Οι ειδικοί στα ανθεκτικά στεγανά κινητά
		τηλ: 210 6621008
		e-mail: info@scolopax.gr
		www.scolopax.gr

Τώρα και σε smartphones!

